Генадзь Говар

Мо і так...

(катрэны)

г. Курск
2012

ББК 84 (2-Рус) 444
Г57

Художественное оформление:
Геннадий Говор

Г57 **Говар Г. В.** Мо і так... (катрэны)

“Славянские колокола», 2012 – 32 стр.

БК 84 (2-Рус) 444

ISBN №

* * *

Беларусь наша, нібы мембрана –
Рэкі-струны гудуць срэбным звонам.
І ляціць гэты плач несціхана
Праз стагоддзі чарнобыльскім стогнам...

* * *

Ад адзіноты лечыць талака,
Ад раздражнення гуртам – адзінота.
Жыццё людское плынню, як рака,
Да стромы лашчыцца і да балота...

* * *

Блакіт азёр і доўгіх стужак рэк,
Нішто за іншае, як небасхіла вочы –
У люстрах вод убачыў чалавек,
Праз промні сонейка і аксаміты ночы.

* * *

Атэісты верацъ шчыра,
Што ад малпы родам.
Мо і так... Самасатыра
Паважаецца народам!..

* * *

Ад бязглуздасці зводзіць аскома –
Здольных выслухаць побач няма...
Свае мары губляем свядома.
На душы, нат улетку, зіма...

* * *

Бяспрэчных ісцінаў няма,
Акрамя той, што мы існуем.
І, што звышрозум усім кіруе…
І, што ўсё гэта нездарма...

* * *

Будучыня – гэта меркаванне,
Сённяшнім жыцём ахвяраванне.
Што наканавана – тое будзе ...
Як ні мяркуй , як ні плануй ...

* * *

Будзе так, як заўсёды,
Будзе так, як заўжды,
Будзе хлеб смачней мёду,
Гора – лепш за бяды...

* * *

Варушыцца пачуцце ля душы,
Вачэй крыніцы поўняцца мігценнем.
Каб росы слёз не змерзлі ў ледзяшы –
Падтрымлівай цяпельца летуценнем…

* * *

Вясна!!! Уздым душы...Спакуса...
Куды ні глянь, што ні крані...
Уваскрашэнне без прымусу
Жыцця, праз продкаў карані!

* * *

Вясной, як заўсёды, заплачуць бярозы,
У шклянкі нальюць іх крыштальныя слёзы,
Ці памяць-гаркота?.. Ці слодыч вясны?..
– Чарнобыля рэха, кактэйль ледзяны...

* * *

Да разуму мана не ліпне,
Хлусня абыдзе інтэлект,
І путы зблытаўшы ўшчэнт,
Сама стрыножыцца і знікне..

* * *

Дабро заўсёды ёсць дабро –
Яно жывое.
Не золата, не серабро...
Яно святое.

* * *

Душэўную гармонію не купіш,
Не знойдзеш выпадкова, не скрадзеш…
Калі яе не маеш, то не згубіш...
А з ёю, нат з-пад бруку прарасцеш!

* * *

Жыву сярод людзей. Усе яны імкнуцца
Жыць добра. Дзесяць запаведзяў помняць.
Але, як крэмнем быць і гнуцца?..
Як бітым быць і у адказ не выцяць?

* * *

Жыццё – імгненне, больш нічога.
Яно нам дадзена ад Бога.
І след халодны ці гарачы
Пакіне кожны на Зямлі...

* * *

Залацістым золкам усход высцілае
Ранішняму сонейку запаветны шлях...
Ужыванай шаблі, бляскам працінае
Заход крыважэрны ў вечаровы час.

* * *

Запраганне заўсёды лагоднае,
Вершнік цнотна-ласкава цугляе…
У аброці ж – надвор'е спякотнае,
Нат мароз астываць не спрыяе.

* * *

Зямля прыцягвае ўсё.
І нас, таксама, далучае.
Мы пэўны час нібы дзіцё,
Але, жыццё як сон мінае…

* * *

І добрае, і дрэннае – вынік.
І добрае, і дрэннае – помнік.
Вынік – жыццёвы плён,
Услаўленне, ці праклён?..

* * *

Ісці да запаветнай мэты?
Сцяжынай вузкай? Бальшаком?
Наўкол, як цені, сілуэты –
Хто наўцянькі... Хто напралом...

* * *

Каб вынік атрымаць –
Не трэба сумнявацца,
Чым ў роспачы драмаць...
Лепш творча завіхацца.

* * *

Калі няма чаго казаць – маўчы.
Калі карціць казаць – маўчы, таксама.
Уважліва за думкамі сачы
І трапна адкажы, калі ты апытаны...

* * *

Калі Францішак Багушэвіч
Да роднай мовы далучаў,
Ён веданне суседніх веліч –
Невыпадкова азначаў...

* * *

Капыт, як кіпцюр, не завойстрыш
І кіпцюр, як капыт, не не затупіш.
Ад травы траваядны залежны.
Ад яго, адпаведна, – драпежны…

* * *

Каханне – гэта стан душы,
Калі надвор’е вам не шкодзіць…
І цэнтр сусвета, нат у глушы…
І шчасце з панталыку зводзіць!..

* * *

Кожны дзень паасобку – цяжкі,
А у нізцы жыццёвай – цудоўны...
Плён жыццёвы будзе важкі,
Калі справы рабіць паслядоўна.

* * *

Колькі асоб – столькі й сусветаў.
Яны арбітамі аднойчы сутыкаюцца –
Агульнасць інтарэсаў, пачуцця, імпэтаў
Сваёй наканаванасцю здзяйсняюцца...

* * *

Крывадушнасць, мана і хлусня
Жывуць ў асяроддзі сумлення...
Сорам, шчырасць – душы сумятня,
У атмасферы нуды і глумлення...

* * *

Летуцець, чакаючы, што жораў
З'явіцца, пакінуўшы аблокі,
Неба бездань і палёт высокі –
Век працерці, выстыць і сканаць...

* * *

Мастак натхнёна, як набытак,
На палатне зрабіў адбітак.
Але, канец – заўжды пачатак,
Натхнення новага глыток…

* * *

Натхненне з белым палатном
Зрабіла цуд – гарыць вясёлка.
І травы, кветкі, карані…
Усё зіхаціць у промнях золка.

* * *

Мутарна жвавам марыць,
Марна ўзнёсламу блазіць –
Кожны сваё заўважыць,
Зробіць свае лепш за іншых...

* * *

Можна набрацца ведаў,
Іх далучыўшы да розуму.
Але, усё гэта ў выніку,
Будзе належыць – кворуму…

* * *

Мы сёння ёсць, а заўтра – невядома...
Ці будзем мы?.. Ці вернемся дадому?..
Таму не адкладай магчымага на потым –
Хай пойдзе на карысць душы твоей уздым!

* * *

Наш лёс журботны, партызанскі,
Маўклівы, ціхі, гаспадарскі –
На бойнішчы араць ды сеяць,
Каб зноў маркотна летуценіць...

* * *

Наша ўсё: палі і пашы,
Рэкі, неба... Дух пяе!
Хоць багацці тыя нашы,
Мы камусьці не свае...

* * *

Не адрозніш адразу, што лепш?..
І, што горш не адрозніш знянацку.
Не спяшайся, няхай гэты верш
Ахалодзіць кагось па-мастацку…

* * *

Не важна, як казаць, а важна што.
Прыгожая мана – прэлюдыя гіпноза...
Адвісла сківіца... І ты ўжо ніхто...
Ты "зомбі" – эвалюцыі пагроза.

* * *

Не насіце ў крыніцу вадзіцу
І дабра ад дабра не шукайце…
Накорміце зімою сініцу.
Жураўля, пад свой дах, не цягайце!

* * *

Не разарваць прыроды пута,
Куды не трэба, не хадзі...
Ты не ўладар яе – пакута,
Абы чаго не гарадзі!

* * *

Не трэба сумаваць. У кожнага ёсць нехта...
Ёсць, нават калі побач цішыня.
Заўсёды летуценім мы аб лепшым,
Але адна ў кахання вышыня...

* * *

Недасягальнасць мэты прадказальна,
І згуба часу ўжо недаравальна.
Натхняе, вабіць і карціць...
Задуму ўраз ажыццявіць.

* * *

Па-воўчы выць з ваўкамі ў зграі!..
Бляяць баранам у атары!..
Не зблытаць толькі б, што ў зграі,
Бляяць не трэба – трэба выць...

* * *

Па кропельцы зліваюцца патокі,
Па каліўцу складаюцца стагі,
Па зернейку збіраюцца хлябы,
Па літарцы з'яўляюцца паэты...

* * *

Па кропельцы разумныя шчыруюць,
І кропель тых хапае на ўсіх .
Яны нябачна душамі кіруюць,
І крок яднаючы, і ўздых...

* * *

Па паэзіі, мройнапрывольнай рацэ,
Плыты-строфы плывуць, праплываюць...
Той, набрак і на дно...Той, струхнеў у асацэ...
Звонкі – Вершам праз час называюць!

* * *

Палёта стан адчуць магчыма
У каханні, мроях -летуценнях,
Калі здзіўляе свет айчына,
У сваіх уздымах і падзеннях...

* * *

Памежнікі між продкаў і нашчадкаў,
Мы час не лічым і нататкаў
Мінуўшчыны сівой не вучым…
Што нашай змене мы даручым ?

* * *

Перад самім сабой пакайся,
Сам-насам вызначы дарогу...
У шляху да Бога ўсміхайся –
Ён дасць каханне ў дапамогу.

* * *

Рэальны сэнс на палатне абстрактным...
Абстрактны погляд на рэаліі жыцця...
Абмежаванасць прывідам фармальным
Жадае адкрыцца і набыцца...

* * *

Паэтаў шмат, а слоў усім хапае,
І двух аднолькавых паэтаў не бывае.
Як не бывае падабенства золкаў,
У кожнага паэта – свая зорка.

* * *

Пахвала расхрысты-балалайкі
Бубну надала аўтарытэт.
І бубніць акрылены зазнайка –
Скрыпку запрашае на дуэт...

* * *

Слушная думка дурненькім – абуза,
Слушнасць дурноце – маркота, нуда…
Дарога кароткая – гіпатэнуза.
Глупству ж патрэбна – па крузе хада.

* * *

Спелае жыта хіліцца долу.
Колас чакае, як збавы, ляза...
Стойка трымаецца ён да памолу,
Каб не скацілася зерне-сляза...

* * *

Рукі не звязаныя, ды не свабодныя.
Языкі на месцы – маўчаць гаротныя.
Вочы ўсё бачаць, вушы ўсё чуюць.
Як нас кідаюць, як нас рабуюць...

* * *

Почка трэсне – і лісцік на волю,
Зелянінай сваёй уварвецца,
Затрапеча за лепшую долю,
Абзалоціцца і абарвецца...

* * *

Такія розныя – Паэт і Хлебароб,
А вынік, як ні дзіўна, у іх адзін,
Без добрай песні й хлеб не люб,
Без хлеба ж песня, як палын...

* * *

Талент цягнецца бляскам да таленту,
Чым адлегласць бліжэй, тым ярчэй,
Зазіхцяць, нібы промні дыяменту,
І становіцца людзям віднеей...

* * *

Трымае ўсё надзейна успамін.
Гісторыя памылкі не даруе.
Падмуркі новыя закладваюць з руін,
І мудрасць вечная – на глупстве дэкларуе...

* * *

Тысячагоддзі з веку ў век гартуем душы,
Адны на поспех, іншыя наспех...
Напрыканцы усе кудысьці рушым:
Бруд цягне ўніз, а чысціня уверх...

* * *

Тых, хто жыццё падараваў, ужо няма,
А тых, што будуць жыць, яшчэ няма.
А мы жывем і да пары няўцям,
Што мы звяно у ланцугу жыццёвым...

* * *

Шпакі ў траве цікуюць ежы,
Вароны шэрыя – шпакоў…
Хістаюцца жыццёвы межы
Ад апетытаў ядакоў.

* * *

Штогод адліга нам спрыяе,
Усё наноснае змывае
Ільду забруджанага шкло –
Душы сардэчнае цяпло...

* * *

Час застаецца, Час бясконцы,
Ён не праходзіць, не цячэ.
Праходзім мы праз промні сонца
І ўжо не вернемся яшчэ...

* * *

Хто бавіць Час, а хто палюе…
Хто лямантуе… Хто заціх…
Час уладарыць. Час кіруе.
Час ўсё прасее і усіх.

* * *

Шукай і знойдзеш, толькі не спыняйся.
Шукай упарта, калі мэта ёсць.
На прыкладах няўдачлівых натхняйся.
Па прыкладу шчаслíўцаў поўні борць...

* * *

Штогод жытнёвыя палеткі
Вясной абудзяць галасы.
Улетку упрыгожаць кветкі,
Увосень – жыта каласы...

* * *

Які пагляд – такі і накірунак,
У кожнага ёсць свой шляхоў карунак,
Прасочыць Час уважліва малюнак,
І вызначыць, хто правы, а хто не...

* * *

Якое гэта захапленне !
Жыцця шчаслівыя імгненні
У фарбах, словах перадаць,
Сваім імпэтам зараджаць…

* * *

Яму – блакітная мара...
Ёй – шэрая паўсядзённасць...
Такая супрацьлеглая пара,
Але шчаслівая – усе зайздросцяць.

* * *

Яно, вядома, і цікава
У цемры бавіцца рухава
Але, такі антаганізм
Ушчэнт знішчае рэалізм…

* * *

Абагульню хлусню і мітусню,
Спакойна раўнавагу адшукаю,
Скірую позірк у далечыню
І рушу ад бяздоння краю...

* * *

Мастацтва мастака – паэзія маўклівая...
Паэт – малюе словам міражы...
Ім чуюцца мелодыі шчымлівыя,
Карцін выставы, кнігаў тыражы...

* * *

Пачуцці словамі імкнуцца
Сябе ў верш зафіксаваць.
А мне, адно і застаецца –
Раз-пораз пэндзлі адкідаць...

* * *

Дзяцінства, юнацтва і сталасць –
Старонкі у кнізе жыцця.
Я іх прагарнуў – толькі старасць,
Фіранка-мяжа небыцця...

* * *

Ёсць душы розныя: і чыстыя, і ў брудзе.
Усе, бы матылі, імкнуцца да святла.
Не падмані надзею, няхай будзе
Наперадзе світанак-немаўля...

* * *

Жыву даўно. І пазнаю ўжо золкі,
Знаёмыя аблокі, навальніцы...
Гаючых успамінаў зёлкі
Душой прымаю з іх крыніцы.

* * *

Здавалася б, усё ўжо ў нябыце.
Аж не, прыходзіць раптам успамін
І побач зноў бацькі у дабрабыце,
Радня, сябры – я, людзі, не адзін...

* * *

Мой смутак – сенняшні набытак,
Цяжкі, як колас спелы жыта…
Душа, ці знойдзеш мрой прытулак?
На супакой – верш і малюнак.

* * *

Мой шэпт з затокі каля Сожа
Увальецца ў рэквіем Дняпра,
Дзе сола Прыпяці – мяжа
Між нашым заўтра і учора...

* * *

Прага плёну меркаванняў
Час сціскае. Ці паспею?
У аб‘яднанні намаганняў
Убачыць здзейсненай ідэю...

* * *

Добра там, дзе нас няма!
Не віхурыць там зіма,
Увесь час красуе лета…
Мо таму, што нас няма?..

* * *

Думка-верш адаб’ецца па часе,
Пачуццё адгукнецца ў ім рэхам,
Зазіхціць, як прамень, у алмазе
Ці ўсмешкой, ці грэблівым смехам ...

* * *

Вясна раскінула пралескавы дыван.
Над ім арганам белыя бярозы.
Здаецца, прыпыніўся на прывал
Гімн цішыні... – Вясны метамарфозы.

* * *

Грамадства, – гэта не народ,
Не кантынгент і не нарада.
– Бескампрамісны падыход
Да грамадзян і да урада...

* * *

Жылі да нас і будуць жыць таксама.
Жыццё – шчаслівы выпадак. Святкуй!
След чалавека... След гіпапатама...
Якая розніца? Прыглядзься, памяркуй...

ЗМЕСТ